

一品榮華：悍妃天下

เจ้าคือ
ชายา

ผู้ให้ลมในด

2

风光霁月 เฟิงกวงจี้ยว่ เซียน
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 46 หญิงร้ายกาจอันดับหนึ่ง

ที่ตรงนี้คือห้องหนังสือของฝ่ายหน้า เหล่าผู้ชายทั้งหลาย มักจะพักผ่อนกันอยู่ที่นี่ ยามที่ต้องปรึกษาหารือเรื่องด่วนก็จะมี ขึ้นที่นี่ การที่สวี่ฉางเฟยมาแอบฟังอยู่ที่นี่ในเวลานี้ และไม่มีคน รับผิดชอบต่อของบิดาเฝ้าอยู่ด้านนอก แสดงว่าต้องมีบางอย่าง แปลกไป

สวี่ฉางหนึ่งขมวดคิ้วถาม “น้องเจ็ดทำอะไรอยู่หรือ”

คนที่กำลังแอบฟังอย่างตั้งใจ เมื่ออยู่ๆ มีเสียงดังขึ้น จากนั้นด้านหลัง ก็ตกใจจนตัวสั่น

สวี่ฉางเฟยกุมหน้าอกแล้วหันกลับมา เมื่อเห็นสวี่ฉาง- หนึ่งก็กลอกตากลับ ก่อนจะเดินลงบันไดเข้าไปหา

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่” จากนั้นก็หันไปจ้องสองพี่น้อง สวี่เทียนเป่าและสวี่เทียนโยวที่เดินประคองกันมา ท่าทางราวกับ ไล่แมลงวัน “พวกเจ้าสองคน ถูกท่านลุงสั่งสอนแล้วยังไม่รีบไป

อีก ห้องหนังสือที่เรือนด้านนอกเป็นที่เล่นของพวกเจ้าอย่างนั้น หรือ”

ฮ่องเต้พระองค์น้อยไขว้พระหัตถ์ไว้เบื้องพระปฤษฎางค์ ทรงดูมองข้ามโดยสิ้นเชิง

สวีนางหนึ่งหันไปเหลือบมองหลานชายทั้งสอง ต่างหุ้ยกรุปหยดน้ำส่ายไปไหวสะท้อนแสงตามการเคลื่อนไหว

หลานชายของนางเจี๋ยวฉลาดและซุกซน หากพวกเขาทำผิด นางจะเป็นคนว่ากล่าวเอง แต่จะให้ผู้อื่นมาลงโทษพวกเขาไม่ได้

“น้องเจ็ดก็เป็นถึงอาคนแล้ว อย่าได้ทำตัวลดฐานะของตัวเองดีกว่า” น้ำเสียงของสวีนางหนึ่งเหน็บแนม เป็นนัยว่า สวีนางเพยไม่ได้ทำตัวเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นตัวอย่างที่ดี

น้ำเสียงอ่อนหวาน ทว่าคมกริบจนบาดคม สวีนางเพยโมโหจนใบหน้าแดงก่ำ กล่าวอย่างเผ็ดร้อนว่า “พี่สี่ช่างรู้ฐานะของตนดี ท่านรักษากฎระเบียบธรรมเนียมถึงขั้นนั้น จึงได้มีชีวิตอยู่ที่แคว้นเปย์จี้มาได้ถึงสิบปี แต่เกรงว่าคนไม่รักษาราชการนิยมเช่นพวกเรา คงจะทนอยู่ไม่ได้แม้แต่วันเดียว” เป็นนัยว่า

สวีฉางหนิงใช้วิธีการที่ไม่ตรงตรงจึงได้มีชีวิตรอดมาจนถึงทุกวันนี้

สีหน้าของสวีฉางหนิงหม่นแสงลง

ตั้งแต่กลับมาที่แคว้น ดูเหมือนว่าจะมีคนที่มีความคิดชั่วร้ายสงสัยการเอาตัวรอดที่แคว้นเป่ย์จี้ของนางมากมาย

ฮ่องเต้แคว้นเป่ย์จี้ลุ่มหลงในสุรานารี ราชกิจในราชสำนักอยู่ในพระหัตถ์ของไทเฮา สวีฉางหนิงสามารถไต่เต้าไปได้จนสามารถเปิดอ่านฎีกาแทนไทเฮาได้ แม้แต่เสนาบดีซ้ายขวาของแคว้นเป่ย์จี้ยังต้องเกรงใจเมื่อพบนาง ทว่าทั้งหมดนั้น คนที่อยู่แคว้นหนันเยียนกลับไม่เคยล่วงรู้

นางไม่ต้องการอธิบายเรื่องเหล่านี้ให้ใครฟัง กลับกันคือปล่อยให้พวกเขาคาดเดากันไปต่าง ๆ นานาหลังคนเหล่านั้นคิดว่าในเมื่อตนเองทำไม่ได้ ก็ยากจะคิดได้ว่าเด็กหญิงอายุแปดขวบคนหนึ่งจะสามารถแทรกตัวเข้าไปเป็นนางกำนัลในแคว้นศัตรูได้ จึงใช้ความคิดต่ำช้าในการสันนิษฐานอย่างมีความสุขไม่ได้รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“น้องเจ็ดระวังคำพูดเอาไว้ก็ดี หากเจ้าต้องการ อีกไม่กี่วันท่านแม่ของข้าจะเชิญหมั้วหมั้วท่านหนึ่งมาที่บ้านเพื่ออบรมเรื่องมรรยาท ข้าจะมาร่วมฟังด้วยก็ได้”

“เจ้า!” สวีฉางเพยโมโหจนแทบจะหน้าหงาย

สวีฉางหนึ่งครั้นจะทำสงครามปากกับคนประเภทนี้ จึงเดินกระแทกไหล่อีกฝ่าย แล้วตรงไปทางห้องกลาง

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังจะไปที่ห้องหนังสือ สวีฉางเพยก็รีบลาเข้าไปขวางทางเอาไว้ “เจ้าจะทำอะไรนะ ตอนนี้อยู่ในห้องใหญ่กำลังมีแขกคนสำคัญ หากมีธุระก็รออีกสักพักค่อยมาใหม่”

สวีฉางหนึ่งได้ฟังก็ขมวดคิ้ว หันไปมองฮ่องเต้พระองค์น้อยที่ยืนประทับอยู่ข้างกายตน ในโลกนี้ยังมีใครที่เป็นแขกสำคัญได้ ‘สำคัญ’ ยิ่งกว่าฮ่องเต้พระองค์น้อยผู้นี้ไปอีกหรือ

“น้องเจ็ดกลับไปทำงานเย็บปักถักร้อยต่อเถิด ธุระของข้าไม่ต้องให้น้องเจ็ดมาช่วยเหลือหรือ” สวีฉางหนึ่งเดินผ่านสวีฉางเพยก้าวขึ้นบันได

เมื่อวานนี้สวีฉางเฟยเพิ่งจะถูกนายหญิงชราอ้อมค้อม
ตำหนิว่านางจะต้องตั้งใจทำงานเย็บปักถักร้อยให้มากขึ้น
เมื่อตอนนี้อะไรได้ยืมเช่นนี้ จึงโมโหจนใบหน้าแดงก่ำถึงใบหู
นางวิ่งตามไปอีกครั้ง แล้วกระซอกข้อมือของสวีฉางหนึ่งมา
ด้านหลัง

“พูดราวกับว่าเจ้าโตเติ่นนักละ อย่าคิดนะว่านายหญิง
ชราเอื่อยชมนะเจ้าไม่เท่าไร เจ้าจะกลายเป็นคนดีไปได้ ข้าขอถาม
เจ้า ที่นี่คือห้องหนังสือของท่านลูกใหญ่ หญิงเช่นเจ้ามีสิทธิอะไร
มารบกวน”

“เหตุใดน้องเจ็ดจึงต้องเคร่งเครียดเช่นนี้ หรือน้องเจ็ด
ไม่ใช่ผู้หญิง เจ้ามาได้แต่เข้ามาไม่ได้อย่างนั้นหรือ” ในที่สุด
สวีฉางหนึ่งก็ชะงักฝีเท้า ดวงตาใสแจ้วมองสวีฉางเฟยอย่างพิลึก
แหวตานั้นใสราวกับน้ำบริสุทธิ์ จ้องมองเสียจนสวีฉางเฟยรู้สึก
ทำตัวไม่ถูก และปล่อยมือที่จับอีกฝ่ายไว้

สวีฉางเฟยยิ้มอย่างได้ใจ “ท่านลูกใหญ่กำลังอยู่กับใต้เท้า
จงเจ้ากรรมโยธา”

ฮ้องเต้พระองค์น้อยที่อยู่ไม่ไกล เมื่อได้สดับก็กะพริบ
พระเนตรปริบๆ เอียงพระเศียรด้วยความมุงนง

สวีนางหนึ่งกลับเข้าใจในทันที “ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ ดูท่า
ท่านพ่อของข้ากำลังพูดคุยเรื่องการแต่งงานของเจ้ากับได้ท้าฉง
สินะ”

“รู้ก็ดีแล้ว” สวีนางเผยได้ใจ “เมื่อคิดได้แล้วเจ้าก็รีบถอย
ออกไปเสีย แยกคนสำคัญขนาดนี้ เจ้ายังจะกลัรบกวนอีกหรือ”

สวีนางหนึ่งพยักหน้า “ได้ท้าฉงเป็นแยกคนสำคัญจริง ๆ
หากข้าพาแยกคนสำคัญที่ ‘สำคัญ’ ยิ่งกว่ามาด้วย น้องเจ็ด
ไม่ต้องห่วง การแต่งงานนั้นเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ทั้งสอง
ตระกูล ไม่หายไปด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้หรอก น้องเจ็ดถอย
ออกไปเถิด”

ฮ้องเต้พระองค์น้อยที่ประทับยืนอยู่บนชั้นบันไดพยัก
พระพักตร์ติดๆ กัน ทรงเป็นผู้สูงศักดิ์สูงสุด หรือว่ายังจะสูงศักดิ์
สูงเกินเลียนเชิงไม่ได้อีก

สวีนางหนึ่งกล่าวจบ ก็เคาะประตู

คราวนี้สวีนางเพยร้อนใจ จึงกล่าวเสียงดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว และลากตัวสวีนางหนึ่งลงมาจากบันได

“ข้าบอกเจ้าแล้วว่า มีแขกคนสำคัญ ก็คือ มีแขกคนสำคัญ เจ้าฟังไม่เข้าใจหรืออย่างไร เจ้าเป็นเพียงหญิงคนหนึ่ง วันๆ ไม่รู้จักสำรวม ยังมารบกวนท่านผู้ใหญ่ ในตอนที่ท่านมีแขกอีก เจ้าคิดจะทำอะไร ข้าให้เจ้ารอ เจ้าจะตายหรืออย่างไร”

ฮ่องเต้พระองค์น้อยขมวดพระขนง รับสั่งด้วยเสียงทุ้มต่ำ “หญิงผู้นี้ เหตุใดจึงไร้มารยาทยิ่งนัก นางเป็นพี่สาวของเจ้า เจ้ายังจะไม่ปล่อยมืออีกหรือ”

“มันเรื่องอะไรของเจ้า เจ้าเป็นใครกัน ไสหัวไป!” เมื่อมีเด็กน้อยมาพูดจาเช่นนี้กับสวีนางเพย นางก็ชี้พระพักตร์ฮ่องเต้ พระองค์น้อยดำทอบไล่ไสส่ง ในเมื่อนางทำอะไรผู้ใหญ่ไม่ได้ แล้วนางยังจะทำอะไรเด็กตัวเล็กๆ ไม่ได้เช่นกันหรือ

ฮ่องเต้พระองค์น้อยถูกดำทอบจนตกพระทัย ตั้งแต่ประสูติมาก็ยังไม่เคยมีหญิงผู้ใดไร้เหตุผลเช่นนี้มาก่อน เมื่อทอดพระเนตรแววตาของสวีนางเพย ก็ทรงรู้สึกหวาดหวั่น

ราวกับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นหญิงร้ายกาจ จนทรงกลัวว่าอีกฝ่าย
จะผลุนผลันทำร้ายผู้อื่นจนได้รับบาดเจ็บ

สวีนางหนึ่งเห็นสวีนางเพยหลบหลู่ฮ่องเต้พระองค์น้อย
ก็ดึงพระองค์มาไว้ที่ด้านหลังของตน เอ่ยด้วยสีหน้าหม่นแสง
“ผู้ที่มานี้คือแขก ซ้ำยังเป็นแขกคนสำคัญ สวีนางเพย มรรยาท
ของเจ้าถูกสุนัขที่เหินกินไปแล้วอย่างนั้นหรือ!”

“ถุย!” สวีนางเพยแค้นเสียงเย็น “แล้วเจ้าคิดว่าตัวเองเป็น
ใคร ถึงได้กล้ามากกล่าวโทษข้าเช่นนี้ เจ้าดูแลเรื่องของตัวเองให้ดี
ก่อนจะติกว่า นังจึงจอกเจ้าเล่ห์!”

เมื่อฮ่องเต้พระองค์น้อยทอดพระเนตรเห็นอีกฝ่ายแยก
เขี้ยวโวยวาย ก็ตกพระทัยจนก้าวถอยหลัง คนฉลาดย่อมรู้จัก
ทางหนีทีไล่ แม้จะทรงมีวิธีการจัดการกับหญิงที่ชื่อสวีนางเพยผู้นี้
แต่ถ้าหากนางลงมือทำร้ายคนขึ้นมา และพระองค์แก้แค้นทีหลัง
ถึงตอนนั้นก็คงจะทรงถูกตีไปแล้วไม่ใช่หรือ

สีหน้าของสวีนางหนึ่งดิ่งลึกราวกับแม่น้ำ ในขณะที่กำลัง
จะเอ่ยปากต่อว่า ก็ได้ยินเสียงประตูห้องหนังสือถูกผลักออก
ดังกุกกัก

สวี่ปิ่นจื่อขมวดคิ้ว มองมาด้วยสีหน้าไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจเสียงทะเลาะเบาะแว้งด้านนอก ด้านหลังสวี่ปิ่นจื่อคือชายร่างสูงใหญ่ไว้เคราสั้นอายุราวห้าสิบปี กำลังขมวดคิ้วเช่นกัน

เมื่อผู้อาวุโสของตระกูลปรากฏตัวขึ้นต่อหน้า สวี่ฉางหิงก็ย่อเข่าลงทำความเคารพ “ท่านพ่อ”

สวี่ฉางเพยจึงต้องย่อตัวลงตาม “ท่านลุงใหญ่” ดวงตากลอกหนึ่งรอบ และกำลังเอ่ยแก้ตัว “เมื่อครุ่นนี้พี่สี่...”

“ฝ่าบาทหรือ” สวี่ปิ่นจื่อและฉงเหลียนเชิงร้องออกมา แทรกคำพูดของสวี่ฉางเพย

สวี่ฉางเพยงุนงงเป็นยิ่งนัก จากนั้นก็มองตามสายตาของพวกเขาด้วยความแปลกใจ

ในขณะที่สวี่ฉางหิงย่อตัวทำความเคารพ ฮองเต้พระองค์น้อยที่อยู่ด้านหลังของนางก็ตกเป็นเป้าสายตา สวี่ปิ่นจื่อและฉงเหลียนเชิงรีบลงจากชั้นบันได วิ่งเข้าไปถวายบังคมเต็มพิธีการ

“กระหม่อมถวายพระพรฝ่าบาท ขอให้ฝ่าบาททรง
พระเจริญหมื่นปี หมื่นปี หมื่นหมื่นปี!”

ริมฝีปากของสวี่ฉางเพยค่อยๆ อ้ากว้าง ดวงตาเบิกกว้าง
กลมโต นิ่งงันอยู่กับที่

ขออย่า

บทที่ 47 เจ้ายังมีหน้าถามอีกนะ

สวีฉางหนึ่งคุกเข้าตัวตรงต่อหน้าพระพักตร์ฮองเต้พระองค์น้อย แม้จะกำลึงก้มหน้า แต่ก็ยังแอบเหลือบสายตาดูขึ้นมองสีหน้าของสวีฉางเพย เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายตกใจจนใบหน้าแดงถึงใบหู ท่าทางเหมือนจะหมดสติไปได้ทุกเมื่อ ก็หยักยิ้มมุมปากเย้ยหยัน

“ได้เท่าทั้งสอง ลูกขึ้นเถิด” ฮองเต้พระองค์น้อยเซ็ดพระหनु สี่พระพักตร์สงบนิ่ง พระสุรเสียงอย่างเด็กน้อยดัดให้ดูเป็นผู้ใหญ่ “เข้ามาที่นี้อย่างสามัญ พวกท่านไม่จำเป็นต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่ ข้าจะยกเว้นกฎเกณฑ์ให้พวกท่าน”

“พะยะค่ะ น้อมรับพระบัญชา” สวีปิ่นจื่อและฉงเหลียนเซ่งโขกศีรษะอีกครั้ง น้ำเสียงกดต่ำลงกว่าเสียงดังแจ่มชัดเมื่อตอนถวายบังคม

เมื่อเห็นลูกใหญ่และพ่อสามีในอนาคตทำเช่นนี้ สวีฉางเพยก็นิ่งอึ้ง ล้มลงบันทึกกระแทกพื้น ดูเหมือนว่าเมื่อครู่นี้นางเพิ่งจะกริตร้องโวยวายต่อหน้าพระพักตร์ และดูเหมือนจะด่าว่า

‘ใส่หัวไป’ อีกด้วย หากฮ่องเต้จะทรงเอาผิด นางจะยังมีชีวิตรอด
อยู่อีกหรือ

ทันใดนั้นนางก็หันไปมองสวีฉางหนิง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
นั่งหญิงแพศยา ไม่ยอมบอกนางว่าผู้นี้คือฮ่องเต้ จนนางเสีย
มรรยาทต่อหน้าพระพักตร์ เห็นได้ชัดว่าสวีฉางหนิงต้องการที่จะ
ทำร้ายนาง

สวีฉางหนิงสัมผัสได้ถึงสายตาเคียดแค้นของสวีฉางเพย
ดวงหน้างดงามจิ้มลิ้มผุดรอยยิ้มอ่อนโยน ดวงตาโตราวแมวโค้ง
มนลงเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว โนม้ตัวประคองสวีฉางเพยให้
ลุกขึ้น

“น้องเจ็ดริบลุกขึ้นเถิด ฮ่องเต้ทรงเสด็จอย่างสามัญ
พวกเราอย่าได้ให้ผู้อื่นล่วงรู้เลย” ระหว่างนั้นก็อธิบายว่าเพราะ
เหตุใดนางถึงไม่สามารถเปิดเผยฐานะฮ่องเต้และพยายามห้าม
ปรามการกระทำโวยวายของสวีฉางเพย

สวีฉางเพยรู้สึกที่สวีฉางหนิงกำลังหาข้ออ้าง ฮ่องเต้
พระองค์น้อยทอดพระเนตรเห็นแววตาของสวีฉางหนิงแล้วก็ทรง
สิ้นความสงสัยในตัวของนาง

สวี่ปินจื่อก้าวเข้ามา โค้งถวายคำนับด้วยความนอบน้อม
เอ่ยทูลถามเสียงอ่อนโยน “ฝ่าบาทเสด็จประพาสอย่างสามัญ
ก็ควรจะมีผู้ติดตามมาด้วยสักคนนะพะย่ะค่ะ”

นัยของคำพูดนี้ คือฮ่องเต้เสด็จออกจากวังหลวงพร้อมกับ
สวี่ฉางหนิง และมาที่บ้านสกุลสวี่ได้อย่างไร

ถึงอย่างไรสกุลสวี่และเซ่อเจิ้งอ๋องก็สนิทกัน ซึ่งเป็นความ
จริงที่ทุกคนรู้

ฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงแยมัสมวล ดวงพักตร์รูปไข่ผุด
รอยลักยิ้มน่ารัก “ข้าเพิ่งจะนึกขึ้นได้ จึงอยากออกมาเดินเล่น
นอกวัง และมาเล่นที่บ้านของท่าน ท่านไม่จำเป็นต้องตื่นตื่น
และไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนข้าด้วย พวกท่านตามสบายเถิด”

จากนั้นก็หันพระพักตร์ไปมองฝ่าแฝดที่กำลังยืนตื่นตะลึง
อยู่ที่หน้าประตู ฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงแยมัสมวลโบกพระหัตถ์
ให้สวี่ปินจื่อ “ข้าไม่คุยกับพวกท่านแล้วนะ ข้าจะไปเล่นกับ
พวกเขา” จากนั้นก็หันพระองค์เสด็จวิ่งไปหาสวี่เทียนเป่าและ
สวี่เทียนไยว

ฝาแฝดดูเหมือนจะฟังไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าฮ่องเต้หมายความว่าอย่างไร ท่าทีที่มีต่อฮ่องเต้พระองค์น้อยจึงไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด ยังคงเหมือนก่อนหน้านี้ทุกประการ

เปาเกอเอ๋อร์จับพระหัตถ์เอ๋ยถามว่า “พี่ชาย ท่านเป็นฮ่องเต้จริงๆ หรือ”

“เป็นฮ่องเต้คือทำอะไรหรือ” โยวเกอเอ๋อร์จับพระหัตถ์อีกข้าง ไม่รอให้ฮ่องเต้รับสั่งตอบ “ช่างเถอะๆ พวกเราไปเล่นดิงตันหญ้ากันดีกว่า หรือจะเล่นหมากเก็บก็ได้ ข้าบอกท่านแม่ให้เอาขนมชั้นเย่ราดพุทราควนมาให้เจ้ากิน หวานดีนะ!”

เมื่อเห็นว่าเด็กทั้งสามจับมือกันเดินออกไปไกล สวีปิ่นจื่อและฉงเหลียนชิงก็นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

ฉงเหลียนชิงทำท่าเหมือนจะกล่าวบางอย่างแต่ก็หยุดไว้สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยถาม เพียงแต่มองสวีฉางเฟยที่ยืนอยู่ใกล้สวีฉางหนิง ก่อนจะหันไปเอ่ยกับสวีปิ่นจื่อว่า “เรื่องการแต่งงานให้เป็นเช่นนี้ไปก่อน เดี่ยวข้าจะปรึกษากับคนที่บ้านอีกครั้ง”

สวีปิ่นจื่อผงกศีรษะพร้อมรอยยิ้ม “ข้าจะรอฟังข่าวดี”

ทั้งสองต่างโศกคำนับให้กัน สวีป็นจื่อเดินไปส่งคนที่หน้า
ประตูลานบ้าน จากนั้นก็หันไปมองสวีฉางเฟย

เมื่อสายตาเฉียดขาดกวาดมา สวีฉางเฟยก็ตัวสั่น แข็งขา
อ่อนจนลงไปนั่งคุกเข่า

ทว่าสวีป็นจื่อไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่หันไปสั่งซุนจี้
เสียงคนรับใช้ที่ติดตามมานาน “เจ้าพาคุณหนูเจ็ดกลับไปยังให้นาย
หญิงชรา ให้นายหญิงชราและสวี่หยินรองอบรมสั่งสอน
มรรยาทให้คุณหนูเพิ่มเติม เรื่องของสกุลฉงไกล์จะตกลงกันแล้ว
จะให้กลายเป็นเรื่องผิดใจกันไม่ได้”

ซุนจี้เสียงพอสจะมีอายุ และเป็นคนเก่าคนแก่ที่ติดตาม
สวีป็นจื่อมานาน หากให้นาคำพูดไปแจ้งให้ฝ่ายในทราบก็ไม่ถือ
ว่าเป็นเรื่องแปลก

“ขอรับ นายท่าน” ซุนจี้เสียงโศกคำนับ ก่อนจะหันกลับมา
เอ่ยกับสวีฉางเฟย “คุณหนูเจ็ด เชิญขอรับ”

สวีฉางเฟยร่างแข็งราวแท่งน้ำแข็ง หากเรื่องนี้ถึงนาย
หญิงชรา ไม่รู้ว่าจะต้องถูกทำโทษอย่างไรบ้าง

นางล้งเล อยากจะขอร้องแต่ก็ไม่กล้า ทำได้เพียงเดิน
ละล้าละลังตามซุนจีเสียงเข้าไปยังเรือนด้านใน

เมื่อเรือนด้านนอกไร้ซึ่งผู้อื่นแล้ว สวีปิ่นจื่อก็มีสีหน้า
เคร่งขรึม มองสวีฉางหนิงอย่างเย็นชา

“ตามพ่อเข้ามา”

“เจ้าคะ ท่านพ่อ”

สองพ่อลูกเดินขึ้นบันไดตามกันมา เลิกผ้ามานั่งกันประตู่
แล้วเข้าไปยังห้องกลาง

สวีปิ่นจื่อหนึ่งลงตรงตำแหน่งประธาน ไม่รอให้สวีฉางหนิง
หยุดยืนก็เอ่ยถามด้วยเสียงเคร่งขรึม “วันนี้เกิดอะไรขึ้น เหตุใด
เจ้าจึงกลับบ้านมาพร้อมกับฮ่งเต้!”

น้ำเสียงอย่างกล่าวโทษ สวีฉางหนิงได้ยินแล้วโทสะก็ยิ่ง
เพิ่มพูน ดวงหน้าเหมือนมีน้ำค้างแข็งเคลือบไว้ หัวเราะเสียงเบา
“เรียนท่านพ่อ เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท ลูกไม่กล้าขัด
พระประสงค์เจ้าคะ”

เพียงประโยคเดียวก็ยกย้อนกลับไปที่สวีปิ่นจื่อ

สวี่ปินจื่อหนึ่งไป สีนหันมีดสลับสว่าง นานเข้าจึงเอ่ยขึ้นว่า “หลังจากที่พวกเจ้าออกจากวังแล้ว ได้กลับมาที่จวนทันทีหรือไป ที่อื่นมาก่อน”

“ไปเช่นไรที่จวนราชอาลักษณ์เนี่ยมาก่อนเจ้าคะ”

สวี่ฉางหนิงเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่จวนสกุลเนี่ยให้อีกฝ่ายฟัง จากนั้นก็หลุบสายตาลงเอ่ยว่า “...ลูกและฝ่าบาทจึงถูกขับไล่ออกมา ฝ่าบาททรงได้รับความกระเทือนพระทัยอย่างมาก กระแสมาตลอดทาง ไม่อยากกลับวังหลวง และทรงบังคับให้ลูกนำเสด็จกลับมาที่บ้าน ลูกไม่กล้าขัดรับสั่ง จึงได้นำเสด็จมาพบท่านก่อน คิดไม่ถึงว่าน้องเจ็ดจะมาขัดขวางอยู่ด้านนอก...”

สีหน้ของสวี่ปินจื่อหม่นแสงลงเรื่อย ๆ เมื่อได้ยินว่า ฮูหยินรองพาคนไปทำลายงานศพของราชอาลักษณ์เนี่ย ใบหน้าของสวี่ปินจื่อก็ดำคล้ำราวกับน้ำลึก

แต่สวี่ฉางหนิงก็ยังไม่ได้ยินสวี่ปินจื่อกล่าวถึงครอบครัว อารองเลยสักคำ หลังจากนั่งเฝ้าอยู่นาน สวี่ปินจื่อก็เอ่ยอย่างประทับใจ “ฝ่าบาททรงเป็นพระราชาก็ดี มีพระเมตตา ช่างยังเสด็จไปเช่นไร ขุนนางที่จงรักภักดี ช่างน่าประทับใจนัก”

สวีนางหนึ่งพยักหน้า ฮ้องเต้พระองค์น้อยทรงเป็นเด็กที่
น่ารัก ยิ่งต้องมาเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ทั้งๆ ที่ยังเด็กถึง
เพียงนี้ ราวกับถูกคนจับย่างบนเปลวไฟ ไม่ต่างจากสิ่งที่นาง
เผชิญในตอนนั้นเลยสักนิด

“แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น เจ้าน้าเสด็จฝ่าบาทออกมา ซ้ำยัง
กล้าน้าเสด็จกลับมาที่บ้าน ทำเช่นนี้ไม่เหมาะสม หากฝ่าบาท
ทรงเป็นอันตรายขึ้นมา เจ้าจะอย่างไร หรือเจ้าไม่กลัวว่า
ตัวเจ้าจะทำให้คนทั้งครอบครัวต้องเดือดร้อนหรือ” สวีป็นจื่อ
กล่าวโทษเสียงเย็นชา

“พอคิดมาตลอด ว่าเจ้าอยู่ที่แคว้นเป่ย์จี้มาสิบปี ก็ควรจะ
รู้จักกาลควรไม่ควร คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะไม่รู้จักคิดเช่นนี้ ช่างทำให้
พ่อผิดหวังยิ่งนัก”

ผิดหวังอย่างนั้นหรือ แล้วบิดาเช่นนี้ไม่ทำให้ผู้อื่นรู้สึก
ผิดหวังหรืออย่างไร

สวีนางหนึ่งยิ่งโมโห สีหน้าก็ยิ่งไร้ซึ่งอารมณ์ นางก้ม
ใบหน้า ไม่พูดไม่จา

“เจ้าทำเช่นนั้นี่” เมื่อคำกล่าวโทษของสวี่ปินจื่อไม่ได้รับการตอบรับ ก็รู้สึกรากับชกลงไปบนหญ่าฝ่าย จึงอดขึ้นเสียงไม่ได้

“เรียนท่านพ่อ ลูกเพียงแค่ทำตามคำสั่งเท่านั้น หากท่านพ่อคิดว่าลูกไม่ควรไปเข้าเฝ้าตามราชโองการ ครั้นต่อไปลูกจะขัดราชโองการก็แล้วกันเจ้าคะ” อยากได้คำตอบ นางก็จะให้

สวี่ปินจื่อกัดฟัน กำหมัดแน่น จนเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมาบนหน้าผาก นานเข้าจึงได้เอ่ยขึ้นมาเสียงเคร่งเครียด “เจ้าไปทูลขอร้องให้ฝ่าบาทกลับวังเสีย ตอนนี้ น่าจะป่วยกว่าแล้ว เพื่อไม่ให้ต้องทรงประทับค้างคืนที่นี่ ก็รีบจัดการเสีย พรุ่งนี้เช้ามีประชุมราชกิจ หากทำให้การประชุมล่าช้า จะดูไม่งาม”

บทที่ 48 ข้าเกรงว่าเจ้าจะไม่มีชีวิตอยู่รอให้ฮ่องเต้หย้าอ่อน เติบโตเป็นผู้ใหญ่

สวีฉางหนิงกลับไม่ตอบ เพียงแต่เอ่ยเรียบๆ ว่า “ท่านพ่อ ประเมินลูกสูงเกินไปแล้วเจ้าคะ ฝ่าบาทจะประทับอยู่หรือจะเสด็จไปไหน เป็นสิ่งที่ลูกสามารถกำหนดได้ด้วยหรือเจ้าคะ ลูกไม่มีความสามารถจะกราบทูลโน้มน้าวฝ่าบาทได้หรือเจ้าคะ หรือไม่ว่าท่านพ่อจะลองดูก็ได้นะเจ้าคะ”

เมื่อพูดจบก็ย่อตัวทำความเคารพ จากนั้นก็หันตัวเดินออกจากห้องหนังสือ

สวีปิ่นจ้อมองดูร่างแบบบางของสวีฉางหนิง พลังใช้นิ้วเคาะลงกับโต๊ะดังก๊อกๆ นานชั่ว คิ้วที่ขมวดมุ่นก็คลายออก มีเพียงรอยยิ้มสามขีดตรงระหว่างคิ้วที่ยังแสดงถึงว่าภายในใจของเขายังไม่สงบสุข

ทางด้านสวีฉางหนิงเมื่อออกจากห้องหนังสือ ก็เดินตรงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว พบว่าสายตาของสาวใช้ที่พบระหว่าง

ทางมองนางด้วยสายตาที่ต่างจากในยามปกติ รวากับเพิ่มความ
เคารพนับถือมากขึ้น

สวีนางหนึ่งเรียกสาวใช้คนหนึ่งให้หยุดเดิน “เห็นเป่าเกอ
เอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์เดินไปทางไหนหรือไม่”

“เรียนคุณหนูสี่ เมื่อครู่นี้คุณชายน้อยเป่าและคุณชาย
น้อยโย่วไปเล่นที่เรือนถาวอี๋หยวนกับ...ฮ้องเต้เจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นท่าทางระมัดระวังของสาวใช้ สวีนางหนึ่งก็เข้าใจ
ในทันที ดูเหมือนว่าการที่ฮ้องเต้เสด็จมาที่บ้านสกุลสวีไม่ใช่
ความลับอีกต่อไป เหล่าคนรับใช้พลอยนับถือนางผู้เป็นคนนำ
เสด็จฮ้องเต้กลับมาที่บ้านด้วย

“ข้ารู้แล้ว เจ้าไปเถิด” สวีนางหนึ่งโบกมือให้สาวใช้ถอย
ออกไป จากนั้นก็ก้าวเท้ามุ่งหน้าไปยังเรือนถาวอี๋หยวนอย่าง
รวดเร็ว

พื้นที่บ้านสกุลสวีไม่ใช่เล็ก สวีนางหนึ่งเดินผ่านลานเชื่อม
จนมาถึงประตูอุทยาน สาวใช้มีอายุสองนางที่เฝ้าหน้าประตูทำ
ความเคารพอย่างนอบน้อมแต่ไกล “การวะคุณหนูสี่”

“ไม่ต้องมากพิธี” สวีฉางหนึ่งโบหน้าแถมด้วยรอยยิ้ม ผงกศีรษะเล็กน้อย ก้าวเท้าเร็วด้วยท่วงท่าสง่างาม ไม่ได้รู้สึก รีบเร่งเลยแม้แต่หน่อย

สาวใช้มีอายุทั้งสองมองเงาหลังของสวีฉางหนึ่ง อด ชื่นชมไม่ได้ “คุณหนูสี่เก้งกาจที่สุด แม้แต่ฮ่องเต้ก็ยังกลายเป็น แขนงที่จวนของพวกเราจนได้ ช่างเป็นหน้าเป็นตาเสียนี้...”

สวีฉางหนึ่งได้ยินหญิงรับใช้มีอายุทั้งสองคนสนทนากัน ก็ไม่ได้สนใจว่าพวกนางจงใจชื่นชมให้ตนได้ยินหรือไม่ เอาแต่ หลุดสายตาและคิดว่าจะทำอย่างไรต่อจากนี้

ฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงเป็นเด็กที่น่าสงสาร มีไท่เฮาคอย พังราชการหลังม่าน มีเซ่อเจิ้งอ่องที่ยึดอำนาจในราชสำนัก ทั้งสองฝ่ายแย่งอำนาจกัน ทำร้ายจิตใจของเด็กผู้นี้ นางเข้าใจ ความเจ็บปวดของพระองค์ดี เข้าใจจริงๆ

ทว่าไม่ว่าจะเห็นใจหรือว่าสงสาร นางที่เป็น ‘สายลับ’ มาจากแคว้นเป่ย์จี้ จะสามารถทำอะไรได้

ตอนนี้ต้องนำเสด็จฮ่องเต้พระองค์น้อยกลับวังหลวง ไม่รู้ ว่าเมื่อเซ่อเจิ้งอ่องรู้เรื่องนี้แล้วจะจัดการอย่างไร

สวัสดางหนึ่งชะงักฝีเท้า จากนั้นก็หัวเราะเยาะตนเอง

ไม่ว่าอย่างไร เรื่องนี้เป็นสิ่งที่บิดาของนางต้องกลุ้มใจต่างหาก ไม่ใช่เรื่องที่กุลสตรีนางหนึ่งจะต้องมาหาหนทาง แม้แต่เรื่องที่นางโดยเสด็จฮ่องเต้พระองค์น้อย ก็เป็นเพราะฮ่องเต้พระองค์น้อยส่งตามนางมาต่างหาก เดิมทีก็ไม่ใช่เรื่องที่นางต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว

เดินผ่านประตูใหญ่ของเรือนชิงซินหยวน หากเลี้ยวขวาก็จะเป็นเรือนถาวรหันหยวนของนาง เลี้ยวซ้ายอ้อมตันอุ้งสูงใหญ่ ไม่นานก็จะเห็นประตูใหญ่สีเขียวของเรือนถาวรอี๋หยวน

สวัสดางหนึ่งเห็นมารดาและพี่สะใภ้ใหญ่กำลังพูดอยู่กับสาวใช้สองสามคนด้วยเสียงทุ้มต่ำแต่ไกล สีหน้าเคร่งเครียดราวกับว่ากำลังจะมีอริราชศัตรูบุกเข้ามา

“ท่านแม่ พี่สะใภ้” สวัสดางหนึ่งเอ่ยทักทาย ก่อนจะก้าวเข้าไปหา

ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม สวัสดางหนึ่งก็รู้สึกมีอิสระมากขึ้นมาทันใด แสงสว่างสีขาวสาดเข้ามา ภาพกำแพงปูน กระเบื้องสีดำ และ

ดอกไม้ต้นหญ้าต้นไม้มักบิดเบี้ยวกลายเป็นภาพหม่นวน เมื่อเห็นชัดแล้ว นางก็มาอยู่ในห้องที่มีตสนิทห้องหนึ่ง

เชอเจ็งอองกู่เทียนหลินยืนเอามือไหล่หลังอยู่ตรงหน้า
นาง สายตาที่กำลังพิจารณานางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
ราวกับงูที่กำลังจับจ้องเหยื่อ

“ลูกสาวสกุลสวัสด์ดี คิดไม่ถึงว่าเจ้าคิดจะเป็นวิวแก่
กินหม้ออ่อน เกรงแต่ว่าเจ้าจะไม่มีชีวิตอยู่เห็นฮ้องเต้หม้ออ่อน
ของเจ้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่ละสิ!”

ฝ่ามือใหญ่บีบลำคอของนางแน่น เมื่อลมหายใจติดขัด
สรีรงานึงก็ได้ยินเสียงหัวใจของตนเต้นรัวเร็ว

ภาพรอบด้านบิดเบี้ยวอีกครั้ง นางกลับมาอยู่ไม่ไกลจาก
หน้าประตูเรือนถาวรอีหยวน รอบด้านยังคงเป็นกำแพงปูน
หลังคากระเบื้องสีดำ ต้นไม้เขียวชอุ่มและดอกไม้มังคุดงาม มารดา
และพี่สะใภ้จับมือของนางคนละข้าง เสียงไถ่ถามด้วยความ
ห่วงใยดังขึ้นที่ข้างหู

“หญิงเจียเออร์ เจ้าเป็นอะไรไป เวียนหัวหรือ”

“หรือว่าจะเหนื่อย เดี๋ยวแม่จะให้หมอเทวดาหลี่มาดู
อาการเจ้า ดูเจ้าสีหน้าซีดหมดแล้ว”

สรีณางหนึ่งลืมหงตางตาที่มีขนตายาวขึ้น ขนตายาวเป็นแพ
ราวปีกผีเสื้อสั้นระริก คอยปิดบังแววตาตื่นตระหนกและความ
ตกใจที่อยู่ในดวงตา

ความรู้สึกที่เชื่อใจ้องบิบลำคอของนางจนหายใจ
ไม่ออกยังคงอยู่ คำพูดข่มขู่ที่ดังชัดกัງวาน สะท้อนอยู่ในหู
ของนาง

อะไรคือว้าวแกกีนหญ้าอ่อน

อะไรคือไม่มีชีวิตอยู่รอฮ้องเต้หญ้าอ่อนเติบโตเป็นผู้ใหญ่

นางจะมีใจให้กับฮ้องเต้พระองค์น้อยที่ยังเป็นเพียงเด็ก
คนหนึ่งได้อย่างไร นางอายุสิบแปดปีแล้ว ฮ้องเต้พระองค์น้อย
เพ็งจะเจ็ดพรรษา แม่ฮ้องเต้พระองค์น้อยจะทรงเลือกพระชายา
ก็ไม่มีทางเลือกนางอย่างเด็ดขาด

ทว่าตั้งแต่ที่นางกลับมาอยู่ที่บ้าน ภาพพยากรณ์ที่นาง
เห็นหลังแสงสว่างนั้น ไม่เคยมีครั้งไหนที่ไม่ศักดิ์สิทธิ์เลยสักครั้ง

เพิ่งจะกำจัดเงินชิงเซวียนไปได้ ตอนนี้กลับมีปัญหาที่ใหญ่กว่าเดิมเข้ามา

นางคิดพิจารณาหลายตลบในชั่วหนึ่งลมหายใจ สวีฉาง-หึงคลี่ยิ้ม เพื่อไม่ให้มารดาและพี่สะใภ้ของตนเห็นความผิดปกติ จึงเอ่ยว่า “คงเป็นเพราะหิวนะเจ้าคะ จึงได้เป็นลมไปอีกเดี่ยวได้กินอะไรก็คงดีขึ้น”

นางเมิ่งเอ๋อยอย่างไม่ไว้วางใจ “เจ้าเด็กคนนี่ คงเป็นเพราะเหนื่อยจากการเข้าวังเป็นแน่”

“ท่านแม่อย่าได้เป็นห่วงเลยเจ้าคะ อีกเดี่ยวท่านให้คนไปเตรียมของหวานมา ท่านตรวจดูดีๆ นะเจ้าคะ ของเสวยของฝ่าบาทห้ามมีอะไรผิดพลาดเด็ดขาด เดี่ยวข้าจะเข้าไปดูสักหน่อย ป้องกันไม่ให้เป่าเกอเอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์ล่วงเกินฝ่าบาท”

นางหรวนพยับหน้า สิ่งที่น่ากังวลที่สุดก็คือเป่าเกอเอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์จะล่วงเกินฮ่องเต้เข้า สวีฉางหึงเพิ่งจะหมดสติไปหน้าซีดขาวไร้สีเลือด ตอนนี้ริมฝีปากยังคงซีดขาวอยู่ แต่กลับ

คิดว่าจะไปดูแลเด็กทั้งสองคนนั้นเป็นสิ่งแรก ซึ่งทำให้นางหรววน
เกรงใจเป็นที่สุด

“น้องสี่...”

“พี่สะใภ้ ข้ายากกินขนมงาดำเมล็ดสนที่ท่านทำ”
สวีนางหนึ่งยิ้มบาง ดวงตาสว่างใสราวลูกกวาดโค้งมนลงเป็น
รูปพระจันทร์เสี้ยว ลักยิ้มเล็กๆ บนแก้มและมุมปากปรากฏขึ้น
ยิ่งทำให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกดีและเอ็นดูมากขึ้น

“ได้ เดี่ยวพี่จะไปทำให้เจ้า น้องสี่ ขอขอบคุณเจ้ามากนะ”

“พี่สะใภ้อย่าได้ขอบคุณข้าเลย เช่นนี้แล้วดูเป็นคนอื่น
คนไกลกัน” สวีนางหนึ่งยิ้มพลงตบหลังมือของนางหรววน
ก่อนจะก้าวเท้าเข้าประตูเรือนถาวรอีหยวน

เรือนถาวรอีหยวนมีขนาดกว้างสามห้อง ทั้งสองด้านมี
ห้องขนาดเล็ก ทางด้านตะวันออกของลานบ้านมีต้นหอมหมื่นลี้
สีทอง แต่ตอนนี้ยังไม่ใช้ฤดูออกดอก ใบไม้สีเขียวช่อๆก็ดู
สวยงามเช่นกัน ด้านตะวันตกของลานบ้านเป็นซุ้มต้นองุ่น
ใต้ต้นองุ่นมีโต๊ะกินตัวหนึ่ง ม้านั่งหินอีกสี่ตัว

ในเวลานี้ ฮ่องเต้พระองค์น้อย กับเป่าเกอเอ๋อร์ โย่วเกอเอ๋อร์กำลังคุกเข่าอยู่บนม้าหิน หมอบลงกับโต๊ะเล่นหมากเก็บอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ

มือเล็กๆ ของเป่าเกอเอ๋อร์โยนถุงทรายเล็กจิ๋วขึ้นมา แล้วคว่ำอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นเมล็ดซึ่งห้าเมล็ดก็มาอยู่ในอุ้งมือ

“เจ้าดู ทำเป็นแล้วหรือยัง”

ฮ่องเต้พระองค์น้อยพยักพระพักตร์ กระโดดโลดเต้น อยากจะลอง “ให้ข้าลองหน่อย” ดูเหมือนจะทรงลืมนไปแล้วว่า พระองค์เป็นใคร

สาวใช้และหญิงรับใช้มีอายุที่ยืนไกลออกไปทางฝั่งหน้าประตู มองคุณชายน้อยทั้งสองราวกับมองดูเทพเซียน

สวีฉางหนิงกลับวางใจ หยิบม้านั่งไม้ นั่งออกไปไม่ห่าง คอยเฝ้ามองฮ่องเต้พระองค์น้อยและเด็กทั้งสองเล่นหยอกล้อกัน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุไม่คาดฝัน

บทที่ 49 เจ้าเด็กน้อยโถมตีเจ้าเด็กน้อย สรุปลแล้ว ได้ก็คะแนน

สัจฉาหงิมมองดูช่องเต้พระองค์น้อยทรงคุกพระขม้ออยู่บน
ม้าหิน อดคิดถึงภาพที่เห็นหลังจากแสงสว่างสีขาวเมื่อก่อนหน้า
นี้ไม่ได้

เป็นเรื่องที่ไร้ซึ่งเหตุผลโดยสิ้นเชิง หากเกิดขึ้นจริง ๆ
แสดงว่าต้องเป็นเรื่องที่ไม่มีทางเลือกจริง ๆ หากนางมีเวลาได้คิด
สักนิด นางไม่มีทางยินดีเข้าวังไปปรนนิบัติเด็กที่อายุน้อยกว่า
ตนเองถึงสิบเอ็ดปีอย่างแน่นอน

ข้าเชื่อเจ้จ้องยังอยากจะขยี้นางให้ตายเพื่อระบาย
ความแค้น ถ้าเช่นนั้น เป็นไปได้ว่าเรื่องราวเกิดขึ้นอย่าง
กะทันหัน ทำให้นางและเจ้จ้องไม่มีเวลามากพอที่จะหยุดยั้ง

โชคยังดีที่ภาพพยากรณ์ปรากฏขึ้นทันเวลา ตอนนี้นาง
ยังสามารถระมัดระวังได้ เพื่อป้องกันไม่ให้เรื่องราวดำเนินไป
ในทิศทางที่ไม่คาดคิด

ในขณะที่ตกอยู่ในภวังค์นั้น ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านหลัง ผ้าคลุมสีน้ำผึ้งคลุมลงมาบนไหล่ของนาง

“คุณหนู ท่านร่างกายอ่อนแอ ในลานบ้านนี้มีลมหนาว ระวังจะเป็นหวัดนะเจ้าคะ”

เมื่อหันกลับไปมอง ก็เห็นผู้ฟางยืนยิ้มละไมอยู่ข้างกาย ดวงตาจับจ้องไปที่ช่องเต็พระองค์น้อย มีรอยเย็บเย็บเห็นเด่นเร้า อยู่ในนั้น

สวัสดางหนึ่งนั่งอิง รู้สึกหนาวระแวงอยู่ในใจ

หรือว่าผู้ฟางคิดจะลงมือกำจัดช่องเต็พระองค์น้อย

ผู้ฟางผู้นี้เป็นท่านหญิงจวนจ้าวหลิงอ่องแห่งแคว้นเปย์จี เป็นชนชั้นสูงของแคว้นเปย์จี ได้รับการถ่ายทอดความบ้าบิ่นของชาวเปย์จีอยู่ในสายเลือด หากนางลงมือจริงๆ น่ากลัวว่าตระกูลสวีคงจะต้องเดือดร้อนกันหมด แม้แต่หลานชายของนางก็ต้องพลอยรับกรรมไปด้วย

สวีฉางหนิงยิ้มเอ่ยว่า “โชคดีที่เจ้าใส่ใจ ข้ากำลังหนาวนิดๆ อยู่พอดี” นางลุกขึ้นแล้วเดินไปอีกด้าน “เจ้ามาพอดี พาข้าไปเข้าห้องน้ำสักหน่อย”

ผู้ฟังขมวดคิ้วมุ่น จากนั้นก็คลายออก แม้นางจะไม่อยากปรนนิบัติสวีฉางหนิง แต่ก็ไม่สามารถเปิดเผยฐานะของตนเอง จึงได้แต่เดินตามสวีฉางหนิงไปทางห้องสุขา

เมื่อรอบด้านไม่มีผู้อื่นอยู่แล้ว สวีฉางหนิงก็เอ่ยด้วยเสียงกดต่ำ “ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ แต่สิ่งที่เจ้าคิดนั้น ยังไม่อาจลงมือได้ในตอนนี้”

“เพราะเหตุใด” ผู้ฟังกดเสียงลงเช่นกัน กระซิบเอ่ยว่า “ทำไม เจ้าทำผลงานได้ แต่ข้าทำไม่ได้เช่นนั้นหรือ”

“ผลงานหรือ” ดวงตารูปกลีบดอกชিং¹เต็มไปด้วยความสนุกสนานและเย้ยหยัน ริมฝีปากประชิดที่ริมหูของผู้ฟังกระซิบด้วยเสียงลม “เจ้าแน่ใจนะว่าเป็นการสร้างผลงาน ไม่ใช่ทำลายแผนการ เจ้าคงไม่ได้มาช่วยเหลือเจิ้งอ๋องแห่งแคว้นหนันเยียนหรือกกระมัง”

¹ ดอกชিং (杏花) ดอกแอฟริคอต

เมื่อคำพูดจบลง ผู้ฟังก็ชะงัก เมื่อหนึ่งคิดก็เข้าใจแจ่มแจ้ง

แน่นอน การที่ไทเฮาทรงฟังราชการอยู่หลังม่าน เชอเจิ้ง อ๋องกุมอำนาจในราชสำนัก อำนาจทั้งสองฝั่งค้ำกันอยู่ ส่วนฮ่องเต้พระองค์น้อยเป็นพระราชโอรสของไทเฮา ถึงอย่างไร ตราบใดที่ฮ่องเต้พระองค์น้อยยังอยู่ ไทเฮาจึงจะสามารถนั่งฟัง ราชการหลังม่านต่อไปได้

แต่ถ้าหากกำจัดฮ่องเต้พระองค์น้อยเสียตั้งแต่ตอนนี้ แล้วไทเฮาจะฟังราชการหลังม่านได้อย่างไร หากทำเช่นนั้น เชอเจิ้งอ๋องก็จะมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียว แล้วคิดว่าหากเป็น เช่นนั้นจะสามารถทำงานได้สำเร็จตามแผนการหรือ

พวกเขาไม่ได้สนใจเลยว่าฮ่องเต้ของแคว้นหนันเยียนจะเป็นใคร แต่การที่ราชสำนักที่มีการแบ่งฝักฝ่ายอำนาจ ย่อมเอื้อ ประโยชน์ต่อแคว้นเป่ย์จี้มากกว่าราชสำนักที่รวบอำนาจไว้เพียง หนึ่งเดียว

เมื่อเข้าใจถึงจุดนี้ ผู้ฟังก็ลบความคิดที่จะปลงพระชนม์ ฮ่องเต้พระองค์น้อย

สวีฉางหนึ่งล้างมือ เดินออกมาจากห้องด้านใน เอ่ยเสียงเบาว่า “เจ้าทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีก็พอ อย่าลืมนะว่าเจ้ามาที่นี่เพื่ออะไร”

ผู้ฟังมองเงาหลังของสวีฉางหนึ่ง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโมโห นางมาเพื่อช่วยสนับสนุนให้สวีฉางหนึ่งทำภารกิจให้สำเร็จ และมาเพื่อส่งข่าว เบื้องบนได้กล่าวไว้ว่า คนที่ต้องเป็นผู้ทำภารกิจหลักคือสวีฉางหนึ่ง นางเพียงแค่มาคอยช่วยเหลือเท่านั้น

แต่การที่นางเข้าใจในภารกิจนี้ ไม่ได้หมายความว่านางยอมแพ้ โดยเฉพาะหญิงสาวแห่งน้อยอรชรอ่อนหวานอย่างสวีฉางหนึ่งเช่นนี้ นางไม่เชื่อฝีมือเลยสักนิด

“ขำรู้แล้ว” ผู้ฟังผินตอบรับ

สวีฉางหนึ่งไม่ได้สนใจว่าผู้ฟังจะคิดอย่างไร นางเช็ดมือให้แห้ง จากนั้นก็โยนผ้าเช็ดมือผ้าไหมลงบนราวตากผ้า ก่อนจะเดินออกมายังลานบ้านอย่างรวดเร็ว

เมื่อผู้ฝูงกลับมาอีกครั้ง ก็เห็นสวีฉางหนิงเข้าไปเล่นกับ
ฮ่องเต้พระองค์น้อย สวีเทียนเป่า และสวีเทียนโย่วแล้ว นาง
เม้มริมฝีปาก ก่อนจะถอยออกมาพร้อมกับคนรับใช้คนอื่นๆ

ทางด้านสวีฉางหนิงเล่นกับเด็ก ๆ พลังคอยสังเกต
ไปด้วย ก็พบว่าสวีเทียนเป่าและสวีเทียนโย่วเป็นเด็กหน้าไหว้
หลังหลอก

ฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงเติบโตมาในวังหลวง ไม่เคยมี
เพื่อนเล่นมาก่อน บวกกับสถานการณ์ทางการเมือง ทำให้แม้แต่
เด็กๆ ที่เป็นเชื้อพระวงศ์ก็ไม่กล้าเข้าใกล้พระองค์ ชั้นที่ที่คอย
ถวายการรับใช้ก็ยังไม่กล้า และไม่สามารเล่นหยอกเย้ากับ
พระองค์ได้

ทว่าบัดนี้ ทรงได้พบกับเด็กฐานะร่ำรวยเดียวกันสองคน
ที่หน้าตาเหมือนกันราวกับแกะ หน้าตางดงามเกลี้ยงเกลา
ทั้งสองคนนี้ไม่ได้หวาดกลัวพระองค์ และไม่สนใจฐานะของ
พระองค์ ซ้ำยังเรียกพระองค์ว่าพี่ชาย และยังสอนการละเล่น
ประเภทต่างๆ ไปด้วย

สวีฉางหนิงมองดูสวีเทียนเป่าและสวีเทียนโย่ว ‘เล่นเป็นเพื่อน’ อย่างใจกว้าง ทำให้ฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงเบิกบานจนทั้งสามคนแทบจะกรีดเลือดสาบานเป็นพี่น้องกันแล้ว สวีฉางหนิงอดสายหน้ายิ้มๆ ไม่ได้

ไม่รู้ว่ามีผู้ใหญ่และพี่สะใภ้ที่แสนจะซื่อสัตย์ ให้กำเนิดบุตรชายเจ้าเล่ห์เช่นนี้ออกมาได้อย่างไร

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ สวีฉางหนิงไม่เห็นว่สวีปิ่นจื่อจะส่งคนมาเร่งให้นางโน้มหน้าฮ่องเต้เสด็จกลับวังหลวง ก็ถือว่านางไม่ได้เคยปฏิเสธคำร้องขอของสวีปิ่นจื่อมาก่อน เรื่องที่ฮ่องเต้เสด็จมาที่บ้านไม่ใช่ความลับอีกต่อไป แต่เมื่อจะรับประทานอาหารค่ำ ก็ยังต้องสั่งให้คนที่ไวใจได้ยกอาหารเข้ามา จัดวางอาหารอย่างประณีตทุกจาน แต่กลับไม่ได้เชิญเสด็จฮ่องเต้พระองค์น้อยไปเสวยร่วมกับคนในครอบครัวด้านนอกด้วยกัน

ฮ่องเต้พระองค์น้อยไม่ได้ถือสา ซ้ำยังโปรดที่จะเสวยร่วมกับพระสหายคนใหม่ทั้งสอง ไม่ต้องมีพิธีรีตอง ไม่ต้องมัวแต่เคารพนบนอบ มีแต่เสียงพูดคุยและหัวเราะเท่านั้น

สวีฉางหนิงสั่งให้คนรับใช้ที่อยู่เฝ้าในลานบ้านมาตลอดไปเตรียมน้ำร้อนเข้ามา และให้พวกเขาถอยออกไปเมื่อเดินมาหานางหรววนและนางเมิ่งก็เอ่ยว่า “คตินี้หนักกลัวว่าฝ่าบาทจะไม่เสด็จกลับวังเสียแล้ว คงจะประทับอยู่ที่บ้านของพวกเขาจะเจ้าคะ ข้าเห็นว่าทรงเล่นกับเป่าเกอเอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์สนุกสนาน อีกประเดี๋ยวก็ให้พวกเขาพักผ่อนอยู่ที่นี้ด้วยกัน หากฟี่สะไกไม่รังเกียจ คตินี้ไปพักที่เรือนถาวรหันหยวนของข้าก่อน ข้าจะอยู่ที่นี้ดูแลพวกเขาเอง เพื่อป้องกันไม่ให้มีเรื่องใดผิดพลาด”

นางหรววนพยักหน้า “จะทำเช่นนั้นก็ได้ เพียงแต่จะลำบากเจ้า ร่างกายของเจ้าไม่ได้แข็งแรงนัก เมื่อครูนีก็เพิ่งจะเป็นลม”

“ฟี่สะไกว่างใจเถิด ข้าไม่เป็นอะไร” สวีฉางหนิงปลอบฟี่สะไกและมารดาของตน จากนั้นก็เข้าไปในห้อง เห็นคนรับใช้เตรียมน้ำร้อนเอาไว้ ก็สั่งให้สาวใช้ถอยออกไปจากห้อง

สวีฉางหนิงบิดผ้าเช็ดหน้า จัดการเช็ดตัวให้เด็กทั้งสามด้วยตัวเอง

โดยปกติเป่าเกอเอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์จะล้างหน้าด้วยตัวเอง ช่วยเหลือตนเองจนเคยชิน แต่ฮ่องเต้พระองค์น้อยกลับมีคนคอยปรนนิบัติรับใช้จนเคย สวีฉางหนิงยอมไม่กล้าให้ฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงจัดการด้วยตัวเอง จึงช่วยล้างพระพักตร์และพระหัตถ์จนสะอาด ก่อนจะใช้อิวจื่อ²มาล้างพระพักตร์อีกครั้ง

ฮ่องเต้พระองค์น้อยทอดถอนใจพระองค์ลาลองออก แล้วทรงปีนขึ้นไปบนเตียงกับเป่าเกอเอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์ เด็กทั้งสามพูดคุยหยอกเย้ากันอย่างสนุกสนาน หลังจากเล่นกันสักพักก็หิบบ่มอนขึ้นมากระโดดโลดเต้น พลังใช้หมอนตีอีกฝ่าย

แม้เด็กฝาแฝดทั้งสองจะเพิ่งถูกทำโทษมา แต่ตอนนั้นก็กลับเล่นเป็นลิงเป็นค่าง ฮ่องเต้พระองค์น้อยก็ทรงเล่นอย่างสนุกสนานจนพระพักตร์แดงก่ำ

สวีฉางหนิงฟังเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ ก็กุมหน้าผากด้วยความอ่อนใจ ทำได้เพียงนั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงอย่างใกล้ชิด กลัวว่าพวกเขาจะพลัดตกลงมา

² โอวจื่อ (洸子) เครื่องประทินผิวของจีนโบราณชนิดหนึ่ง มีส่วนผสมของน้ำผึ้ง ใช้ล้างหน้า มีสรรพคุณทำให้ผิวเนียนสะอาด

จนกระทั่งพวกเขาเล่นกันจนเหนื่อย กอดผ่านวมนอน
เรียงกัน สวีฉางหนิงจึงได้โล่งใจ นางไม่กล้าออกไปไหน ได้แต่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง ศีรษะพิงเสาเตียงแล้วผล็อยหลับไปทั้งอย่างนั้น แต่ไม่กล้าที่จะนอนหลับอย่างจริงจัง

เมื่อถึงเวลาเช้ามีด สวีฉางหนิงที่เหนื่อยมาตลอดทั้งวัน ทั้งคืนก็เพิ่งจะหลับสนิท แต่ทันใดนั้นก็กลับได้ยินเสียงประตูถูกผลักออกดังกุกกัก

บทที่ 50 ร้องไห้หรือ เจ้ายังมีหน้ามาร้องไห้อีกหรือ

สวีฉางหนิงที่ไม่ได้หลับสนิท เมื่อได้ยินเสียงประตู
ก็ลืมตาขึ้นอย่างหวาดระแวง ลมหายใจกระชั้นเข้ามา

“นั่นใคร”

“แม่นาง ตอนนี้อยากมากแล้ว ฝ่าบาทควรจะเสด็จกลับวัง
ไปเตรียมตัวออกจากราชการได้แล้ว หากยังชักช้ากว่าจะ
งาม” เสียงแหบพร่าคุ้นหูดังขึ้นที่หน้าประตู ซึ่งก็คือหวังเหลียงผู้
หัวหน้านักรบผู้ที่คอยถวายการปรนนิบัติฮ่องเต้พระองค์น้อย

สวีฉางหนิงถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะลุก
ขึ้นมาจัดทรงผมที่ยุ่งเหยิง ตอบรับว่า “หวังกงกง เชิญเข้ามา
ด้านในเจ้าค่ะ”

เมื่อได้รับคำอนุญาตจากสวีฉางหนิง เสียงฝีเท้าจากด้าน
นอกห้องก็เข้ามาใกล้

มีคนถือโคมไฟเดินเข้ามา วางลงบนโต๊ะทรงกลม ขาคอด
กลางที่ตั้งอยู่ข้างเตียง

แสงนวลจากโคมไฟสอดเข้าไปภายในมุ้ง ก็เห็นเด็ก
น้อยหน้าตาตางดงามราวหยกสลักทั้งสามคนกำลังหลับสนิท

ฮ่องเต้พระองค์น้อยบรรทมอยู่ตรงกลาง มีผ้าคลุมห่ม
นอนหงายตัวตรง เป่าเกอเอ๋อร์และโย่วเกอเอ๋อร์ตะแคงร่างขา
พาดอยู่บนผ้าคลุม ขาทั้งสองพาดบนพระวรกายของฮ่องเต้
พระองค์น้อย แขนทั้งสองข้างกางออกกว้าง

สวีฉางหนิงมองอย่างขำขัน จากนั้นก็ถอยออกไป
สองก้าว ไม่ทันระวังจึงกระแทกคนที่ยืนอยู่เบื้องหลัง

เมื่อหันกลับไปมอง ก็พบบิดาของตนยืนถือถาด บรรจุ
พระภูษามังกรสี่เหลี่ยมและพระมาลา

“ท่านพ่อ” สวีฉางหนิงทำความเคารพอย่างอ่อนน้อม

สวีปิ่นจื่อส่งเสียง “อืม” ก่อนจะเอ่ยกับหวังเหลียงฝู
“หัวหน้ากรมหวัง สายมากแล้ว”

หวังเหลียงผู้พยักหน้า คุณเข่าลงข้างเตียงอย่างนบเนียน กราบทูลเสียงเบา “ฝ่าบาท ถึงยามโฉว³สิบนาทที่แล้วพะย่ะค่ะ จะต้องรีบเสด็จกลับวังแล้ว ตื่นพระบรรทมได้แล้วพะย่ะค่ะ”

เด็กทั้งสามที่นอนอยู่บนเตียงยังคงหลับสนิทเช่นเดิม ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับเลยสักนิด

หวังเหลียงผู้ผลัดฮ้องเต้พระองค์น้อยอย่างรู้งาน “ฝ่าบาท ตอนนี้ถึงยามโฉวสิบนาทที่แล้วพะย่ะค่ะ จะต้องทรงออกกว่าราชกิจ ตอนยามอื่น⁴ หากไม่ทันเวลา น่ากลัวว่าไทเฮาและเซ่อเจิ้งอ๋อง จะไม่พอใจนะพะย่ะค่ะ”

ไม่รู้ว่าประโยคไหนที่จี๊พระทัยฮ้องเต้พระองค์น้อยเข้า เด็กน้อยที่เมื่อครู่นี้ยังหลับสนิท ทันใดนั้นก็ลืมพระเนตรขึ้น ผุดลุกขึ้นประทับนั่งจ้วเจีย ขยี้พระเนตรรับสั่งเสียงอ้อแอ้ “ไต่เท้าหวัง เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้าที”

“พะย่ะค่ะ” หวังเหลียงผู้ปกครองฮ้องเต้พระองค์น้อยให้ลุกขึ้น แล้วถวายการปรนนิบัติเปลี่ยนพระภูษาถวาย

³ ยามโฉว (丑时) ช่วงเวลาระหว่าง 01.00-03.00 น.

⁴ ยามอื่น (寅时) ช่วงเวลาระหว่าง 03.00-05.00 น.

เปาเกอเออร์และโยวเกอเออร์รู้สึกตัวตื่น โยวเกอเออร์ที่หลับสนิท เมื่ออยู่ๆ รู้สึกตัวตื่น ก็องแกร้งให้สะอึกสะอื้น

เมื่อโยวเกอเออร์ร้องให้ เปาเกอเออร์ก็นั่งผ่าหมก ร้องให้ด้วยความไม่พอใจเช่นกัน

ฮ่องเต้พระองค์น้อยขยี้พระเนตร หันกลับมามองทั้งสองที่กำลังร้องให้สะอึกสะอื้น จากเดิมที่ยังไม่ตื่นบรรทมดี ก็พระเนตรสว่างในทันใด และแย้มพระสรวลออกมา

สวี่ปิ่นจื้อยืนพระมาลาให้สวี่ฉางหนิง จากนั้นก็อุ้มหลานชายทั้งสองไว้ที่แขนคนละข้าง ก่อนจะพาเดินออกไปไกลจนได้ยินแต่เสียงเด็กร้องไห้

สวี่ฉางหนิงที่ถือพระภุษา มองดูฮ่องเต้พระองค์น้อยที่สรวลเสี้ยกใหญ่ ก็อดรู้สึกเจ็บปวดใจไม่ได้

แม้ฮ่องเต้พระองค์น้อยจะมีพระชนม์มากกว่าเปาเกอเออร์และโยวเกอเออร์สองปี แต่ถึงกระนั้นก็เป็นเด็กด้วยกันทั้งหมด เมื่อถูกปลุกขึ้นมากลางดึกเช่นนี้ หลานชายของนางกลับร้องไห้อย่างเอาแต่ใจ เพื่อระบายความหงุดหงิด ในขณะที่ฮ่องเต้พระองค์น้อยกลับเคยชินราวกับเป็นเรื่องปกติ

การที่ต้องดำรงตำแหน่งฮ่องเต้ ทำให้ได้ก่อย่างพระองค์
ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาแต่พระทัย

และเพราะหวังเหลียงผู้เดินทางมาคนเดียว ไม่เห็นมี
ชาววังคนอื่นๆ สวีฉางหนิงจึงช่วยแต่งพระองค์ถวายอีกแรง

ฮ่องเต้พระองค์น้อยเซ็ดพระหนุ พระเนตรโตกลอกไปมา
มองสวีฉางหนิงจากนั้นก็เคลื่อนสายพระเนตรไปทางอื่น ไม่รู้ว่า
ทรงกำลังคิดเรื่องอะไรอยู่

เมื่อทุกอย่างจัดการเสร็จเรียบร้อย สวีฉางหนิงและหวัง
เหลียงผู้ก็เดินทางตามเสด็จฮ่องเต้พระองค์น้อยทั้งซ้ายขวาออกไป
จากห้อง

“ฝ่าบาท กระหม่อมเตรียมมราชรถและขบวนเสด็จ
เรียบร้อยแล้ว พวกเราออกเดินทางกลับวังหลวงกันเถิด
พะย่ะค่ะ”

“ขำรู้แล้ว” ฮ่องเต้พระองค์น้อยพยักพระพักตร์ พระหัตถ์
ไขว้ไว้เบื้องพระปฤษฎางค์ออกเสด็จนำหน้า

สวัสดางหนึ่งและหวังเหลียงผู้ตามเสด็จด้านหลัง ไม่นาน
สวี่ปิ่นจื๋อก็กติดตามมาทัน ทุกคนตามเสด็จไปจนถึงหน้าจวน

สิ่งที่ทำให้สวัสดางหนึ่งประหลาดใจก็คือ ในตอนนี้ที่
หน้าจวนมีผู้คนรวมตัวกันอยู่ไม่น้อย เจ้านายของแต่ละ
ครอบครัวต่างยืนรออยู่ที่หน้าจวน บุรุษอยู่ฝั่งซ้าย สตรีอยู่ฝั่งขวา
ยืนเรียงลำดับเป็นแถวอย่างนอบน้อม

เหล่าชนที่ยกโคมไฟขึ้น จนทำให้หน้าประตูสกุลสวี่สว่าง
ไสวราวกับกลางวัน

ฮ่องเต้พระองค์น้อยทอดพระเนตรเห็นว่าทุกคนมา
รวมตัวกันอยู่ที่นี่ ก็มีสีหน้าพักตร์รุ่มรัง ทรงดำเนินไปทางราชรถ
ด้วยท่าทางอย่างพระราชผู้เจียบขาด

“กระหม่อม/หม่อมฉันน้อมส่งฝ่าบาท”

นายหญิงชราและคนอื่นๆ พวกกันถวายนั่งคมคุกเข่าโขก
ศีรษะโดยพร้อมเพรียง สวัสดางหนึ่งยืนอยู่ด้านหลังกลุ่มเจ้านาย
สตรี ถวายนั่งคมพร้อมๆ กัน

เมื่อเห็นว่าฮ่องเต้พระองค์น้อยประทับบนรถม้าเรียบร้อยแล้ว สวีฉางหญิงก็ลอบถอนใจด้วยความโล่งอก จากนั้นไปนางไม่ต้องรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของฮ่องเต้พระองค์น้อยอีกแล้ว ถือได้ว่าภาระอันหนักหน่วงจบลงแล้ว เวลานี้ยังเข้าหน้านางยังมีเวลากลับไปนอนเพิ่มอีกสักหน่อย

ในขณะที่กำลังคิดเช่นนั้น ก็เห็นฮ่องเต้พระองค์น้อยทรงยืนประทับอยู่ที่หน้าราชรถ อยู่ๆ ก็ทรงหันกลับมาชมวดพระขนง “คราวนี้ต้องรบกวนใต้เท้าสวีแล้ว”

สวีป็นจื่อท้าวออกมาโค้งคำนับ กราบทูลอย่างนอบน้อม “กระหม่อมมิกล้า”

อารองสวีส่วนจื่อกราบทูลพร้อมรอยยิ้ม “ฝ่าบาทเสด็จมาถือว่าเป็นเกียรติเป็นศรีแก่บ้านของเราพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้พระองค์น้อยพยักพระพักตร์ “หญิงที่ชื่อสวีฉาง-เพยของจวนนี้อยู่ที่ใด”

อยู่ๆ ก็มีรับสั่งเรียกสวีฉางเพยที่ยืนอยู่ด้านหลัง ทันใดนั้นก็ตกใจจนร่างสั่นสะท้าน คนทั้งบ้านหันไปมองด้วยสายตาแปลกใจ นางเดินมาตรงหน้าผู้คน ก่อนจะคุกเข่าถวายบังคม

“หม่อมฉันสวีนางเพย ถวายพระพรฝ่าบาท”

ฮ่องเต้พระองค์น้อยก้าวเหยียบแผ่นหลังของชั้นที่ผู้หนึ่ง
ขึ้นไปบนราชรถ แล้วประทับยืนพระหัตถ์ไขว้พระปฤษฎางค์
ทอดพระเนตรสวีนางเพยจากที่สูง พระพักตร์มีรอยล้งเล

ใบหน้าของสวีนางเพยก้มติดพื้น ตื่นเต้นเสียจนร่างสั่น
ระริก ในเวลานี้นางรู้สึกเสียใจจนไม่อาจมีสิ่งใดเปรียบได้ และยิ่ง
ไปกว่านั้นคือความโกรธแค้น

หากไม่ใช่เพราะสวีนางหนึ่งไม่ได้บอกฐานะที่แท้จริงของ
ฝ่าบาท แล้วนางจะไปพูดจาล้วงเกินพระองค์ได้อย่างไร คราวนี้
ฮ่องเต้พระองค์น้อยคงจะลงทัณฑ์นางกรรมัง

ใครจะคิด ว่าหลังจากที่ทรงล้งเลอยู่สักพัก ก็ไม่ได้มีรับสั่ง
ดุด่า เพียงแต่ตรัสว่า “เจ้าควรจะศึกษากริยามรรยาทให้ดี
เป็นถึงคุณหนูในตระกูลใหญ่ แต่กลับใช้วาจาหยาบช้า ไม่สมควร
ยิ่งนัก”

หัวใจของสวีนางเพยเต้นระส่ำ หวาดกลัวจนแทบจะ
หมดสติ

ทว่าฮ่องเต้พระองค์น้อยกลับไม่มีรับสั่งต่อ เพียงแต่ทอดพระเนตรสวีปินจื่อและนายท่านรองสวีฮ้วนจื่อด้วยสายพระเนตรลึกล้ำ ก่อนจะเสด็จขึ้นรถม้า และมีรับสั่งให้ออกเดินทาง

ขบวนเสด็จเคลื่อนตัวไปอย่างช้าๆ ม่านไข่มุกบนราชรถกับโคมไฟริบหรี่ส่ายไหวไปพร้อมๆ กัน แสงสว่างจากโคมไฟที่อยู่ในมือของเหล่าขันที ทำให้เมื่อมองไกลๆ เหมือนกับแสงของมังกร

มีเพียงสวีฉางเฟยเท่านั้นที่หมอบอย่างอ่อนแรงอยู่กับพื้น

สวีปินจื่อขมวดคิ้วมองฮูหยินรองที่ใบหน้าแดงจนถึงใบหู และใบหน้าไม่น่าดูของนายท่านรอง เอ่ยว่า “เฟยเจียเอ๋อร์ควรจะได้รับการอบรมสั่งสอนให้ดี น้องสะใภ้รองควรที่จะเอาใจใส่กว่านี้”

ฮูหยินรองกัดฟันด้วยความโมโห คิดจะตอบโต้ แต่นึกขึ้นได้ว่าเรื่องนี้เป็นรับสั่งของฮ่องเต้ แม้ฮ่องเต้จะทรงเป็นเพียงเด็กที่ไม่รู้ความ แต่ถึงอย่างไรรับสั่งของฮ่องเต้ก็คือประกาศิต

นายหญิงชราขมวดคิ้ว เอ่ยด้วยความไม่พอใจ “เพยเจียเออร์ทำสิ่งใดกันแน่ ถึงได้ขายหน้าจนไปถึงหน้าพระพักตร์เช่นนั้น เมียเจ้ารอง เจ้าควรจะเอาใจใส่เพยเจียเออร์ให้มากกว่านี้ อย่ารู้จักแต่ที่จะรักลูก ปกติข้าไม่ได้ว่ากล่าวเรื่องของครอบครัวของเจ้า แต่เจ้าดูลูก ๆ ของพวกเจ้าสิ ก่อเรื่องมากมายขนาดไหน”

ปกตินายหญิงชราเป็นคนสวดมนต์ไหว้พระกินเจ สิ่งที่ไม่ชอบมากที่สุดคือการดุด่าลูกสะใภ้ต่อหน้าผู้คน เพราะไม่อยากให้ผู้คนคิดว่าตนเป็นคนใจแคบ ทว่าเมื่อเป็นรับสั่งของฮ่องเต้ พระองค์น้อย หน้าก็ขยับไปหมดแล้ว จึงไม่กังวลเรื่องเหล่านี้อีก

“ท่านแม่สั่งสอนได้ถูกต้องแล้วเจ้าคะ” ฮูหยินรองขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน จูงมือสวี่ฉางเพยเข้าไปยังเรือนของตน พลังร้องดุด่า “ร้องให้รี เจ้ายังมีหน้ามาร้องให้อีกหรือ”

เมื่อคนทั้งครอบครัวเห็นฮูหยินรองทำเช่นนั้น ต่างก็รู้ว่านางกำลังระบายโทสะ จึงไม่มีใครเอ่ยวิจารณ์สิ่งใด นายหญิงชราสีหน้าดำคล้ำ เดินกลับเรือนทรงเฮ่อถึงโดยไม่พูดไม่จา

สวิตฉางหนึ่งปิดปากหาว ในขณะที่กำลังคิดจะกลับไปนอนอยู่นั้น ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากทางด้านหลัง ก็เห็นหัวหน้ากรมหวังเหลียงผู้พาขันทีสองคนวิ่งตรงเข้ามาอย่างเร่งร้อน

สวิตฉางหนึ่งตื่นตกใจ “หัวหน้ากรมหวัง รีบร้อนกลับมาเช่นนี้ มีเรื่องอะไรหรือ”

หวังเหลียงผู้เดินเข้าไปใกล้ โคงค์คำนับพร้อมรอยยิ้ม “คุณหนูสี่สวี่ ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ท่านเข้าวังหลวงไปพร้อมกัน”

ข้าคือชายาผู้หย่อมโหด เล่ม 2

一品荣华：悍妃天下

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《一品荣华：悍妃天下》Vol. 2

Author: 风光霁月 Feng Guang Ji Yue

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

风光霁月 Feng Guang Ji Yue

ข้าคือชายาผู้หย่อมโหด เล่ม 2 / 风光霁月 Feng Guang Ji Yue : เขียน; P15 : แปล จาก 一品荣华：悍妃天下.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 439 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. P15 , ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7091-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตภักดิ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี

พิสูจน์อักษร จิตภา นันดา

ราคา 169 บาท